

RECHTSPRAAK

Azerkane t. Nederland, EHRM 2 juni 2020, nr. 3138/16

Klager, van Marokkaanse afkomst, woont al zijn hele leven in Nederland. Na veroordelingen voor verschillende strafrechtelijke vergrijpen wordt zijn verblijfsvergunning ingetrokken en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Het Hof overweegt dat het privé- en gezinsleven van klager hierdoor worden geraakt, maar acht de beslissingen gerechtvaardigd in het licht van de bescherming van de openbare orde en veiligheid. In zijn oordeel weegt vooral de ernst van de strafbare feiten zwaar mee, net als het feit dat klager ook na afronding van de nationale procedure tegen de litigieuze beslissingen nog verschillende malen is veroordeeld. Geen schending art. 8 EVRM.

Klager is van Marokkaanse afkomst en woont met zijn ouders en broers en zussen al zijn hele leven in Nederland. Sinds 2006 is klager een heel aantal keren strafrechtelijk veroordeeld vanwege verschillende berovingen, geweldsmisdrijven en verboden wapenbezit. In verband daarmee is in 2013 klagers verblijfsvergunning ingetrokken en is hem een inreisverbod opgelegd. Daarover is vervolgens uitgebreid geprocedeerd, maar het beroep van klager is ook door de Raad van State ongegrond verklaard. Na de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft klager opnieuw drie veroordelingen gekregen vanwege verschillende strafrechtelijke vergrijpen. Klager weigert mee te werken aan zijn uitzetting naar Marokko.

Voor het Hof heeft klager gesteld dat zijn uitzetting en het inreisverbod in strijd komen met art. 8 EVRM. Het Hof stelt voorop dat de genomen beslissingen zowel het privéleven als het gezinsleven van klager aantasten; weliswaar is hij inmiddels meerderjarig, maar omdat hij nog bij zijn ouders thuiswoont kan nog van een afhankelijkheidsrelatie worden gesproken. Het Hof beoordeelt vervolgens het besluit tot uitzetting en het inreisverbod in het licht van de in

Üner en Maslov geformuleerde criteria[1]. Daarbij stelt het voorop dat klager zich al voorafgaand aan de besluiten schuldig heeft gemaakt aan verschillende misdrijven, waaronder een aantal die zeker kunnen worden aangemerkt als een bedreiging van de openbare orde en veiligheid. Bovendien moet het Hof een zaak als deze *ex nunc* beoordelen, wat betekent dat het ook rekening kan houden met het gegeven dat klager ook na afronding van de nationale procedures is veroordeeld wegens verschillende zware misdrijven. Daar staat tegenover dat klager al zijn hele leven in Nederland is en dat hij met dat land duidelijk een stevige band heeft opgebouwd. Dat geldt niet voor Marokko, en het Hof benadrukt dat de problemen van integratie in dat land bij terugkeer niet te onderschatten zijn. Niettemin zijn die problemen volgens het Hof niet onoverkomelijk. De zwaarste consequenties zullen voor klager ook niet zozeer zijn verbonden aan de uitzetting, maar aan het inreisverbod, omdat dit betekent dat hij zelf geen korte bezoeken aan Nederland kan plegen. De duur van dat inreisverbod is echter beperkt tot tien jaar. Concluderend is het Hof van oordeel dat de nationale beslissingen geen schending opleveren van art. 8 EVRM, ook niet als rekening wordt gehouden met het gegeven dat zeer zwaarwegende redenen moeten worden gegeven voor de deportatie van een gevestigde migrant en met de vergaande gevolgen van het besluit voor het privé- en gezinsleven van klager.

[1] *Üner t. Nederland*, EHRM (GK) 18 oktober 2006, nr. 46410/99, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, «EHRC» 2006/146 m.nt. Woltjer; *Maslov t. Oostenrijk*, EHRM (GK) 23 juni 2008, nr. 1638/03, ECLI:CE:ECHR:2008:0623JUD000163803, «EHRC» 2008/97 m.nt. Woltjer.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 02-06-2020

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2020:0602JUD000313816

Zaaknummer: 3138/16

Wetsartikelen: EVRM art. 8